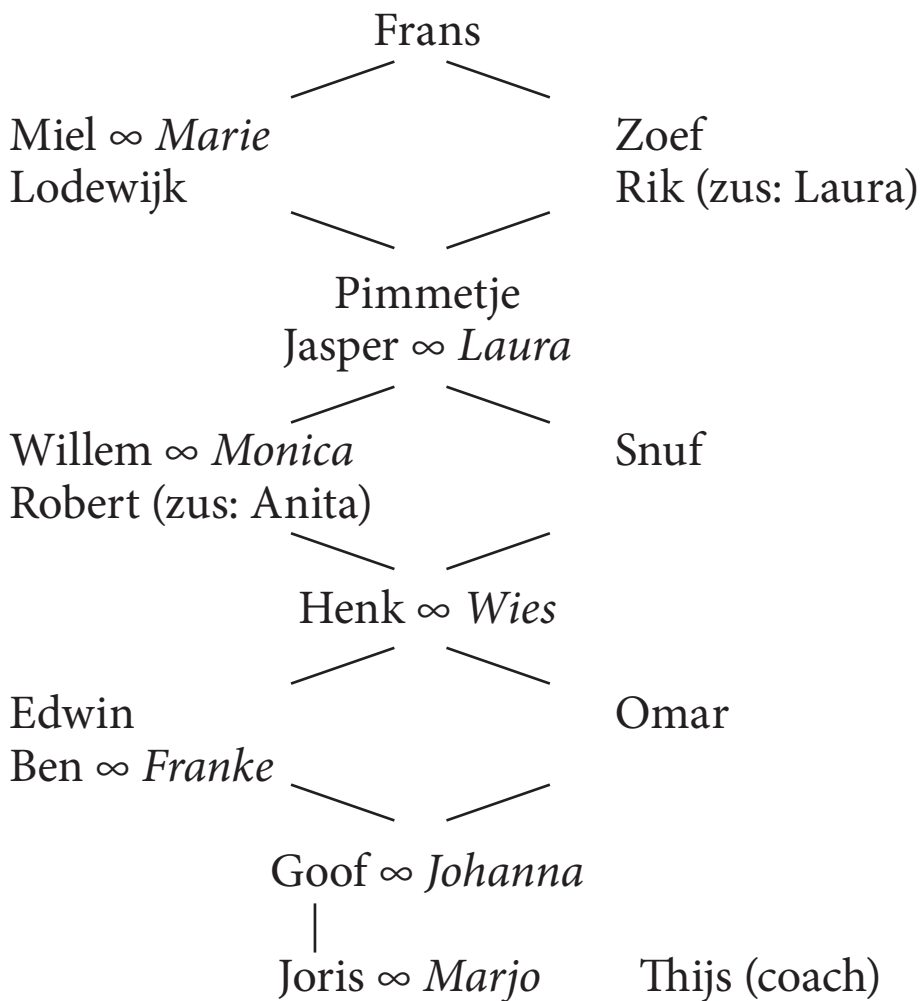

Pieter Winsemius

Het derde

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

*De opstelling van het derde:
de spelers met hun wissels en hun vriendinnen.
Naast de goal coach Thijs.*

1 Waardeloos

Het was knudde. Nog drie minuten te spelen, stand 1-1, niets aan de hand. Maar natuurlijk moest Henk weer een nieuwe truc demonstreren en lette Edwin niet op. Balletje op rechts, hoge voorzet, keepertje komt niet van de grond en hup, daar hing-ie. 2-1 verloren. Had de pret toch wat bedorven. Vorige week 4-1 uit tegen AVV, dus stijf onderaan.

En dan wil de hond ook niet bij je blijven en begint het te motregen. Thijs liep tot het eind van de straat, waar hij vroeger met Toos ook altijd omkeerde. Belle was in de ritselende struiken verdwenen. Als hij drie minuten wachtte, zou ze weer opduiken zoals ze dat al negen jaar deed. Oude honden zijn voorspelbaar, net als oude mannen.

Hij was vandaag na de wedstrijd van het derde een tijdje blijven hangen in de kantine. Het was druk geweest, het eerste had thuis gespeeld en het trok de laatste tijd aardig wat publiek. Was twee jaar achter elkaar kampioen geweest en stond ook nu weer bovenaan. In de eerste klasse ditmaal. En dan kwamen er toch mensen kijken, zeker als ADO Den Haag ergens aan de andere kant van het land speelde.

Thijs had op de tribune zitten kijken naar het eerste, maar het sprak hem weinig meer aan. Hij kende de spelers nauwelijks sinds de nieuwe voorzitter

een paar jaar geleden aan het ronselen was geslagen. Eerst nog bij een paar amateurclubs in de buurt; voor een paar flappen per wedstrijd en een stel hippe schoenen kon je op lager niveau een heel eind komen. Maar dit jaar werden er zelfs twee buitenlanders aangetrokken. Oost-Europeanen met onuitsprekbare namen.

Voor hem hoefde het niet. Het was niet meer hetzelfde op de club. Vroeger ging hij altijd met Toos naar het voetbal. Toen zij de kantine ging draaien, was hij wedstrijdsecretaris geworden. Een hondenbaan, dat wel, maar iemand moest het doen en Toos had gezegd dat zij de telefoon wel zou aannemen. Nou, dat had ze geweten!

De hele week belden lui op om te zeggen dat de poes ziek was of dat hun schoonmoeder voor de derde keer in korte tijd haar verjaardag wilde vieren en dat ze dus echt niet konden spelen. Dan moest hij invallers regelen, want de heren wilden wel graag met zijn elven op het veld staan. Plus natuurlijk twee reserves voor als ze moe werden. Ach, het was ook wel leuk geweest, hij had veel middagen samen met Toos achter de bar gestaan.

Er kwam heel ander volk langs sinds het eerste 'op niveau' speelde. Volgens voorzitter Junior was dat bewust beleid: toptalent trok toppubliek aan en dat moest vertroeteld worden. Hij hoorde het hem nog

zeggen: ‘Manneeeee’ – dat zei hij altijd zo, kennelijk om indruk te maken – ‘manneeeee, *noblesse oblige*. Wie een topper wil zijn, moet zich als een topper gedragen.’ Hij had dat waarschijnlijk ergens gelezen en vond dat wel chic staan. De voorzitter was daar heel gevoelig voor.

Junior was een heel ander type dan zijn vader. Theo Daalmeier was een kerel uit één stuk. In Thijs’ tijd een bikkelharde verdediger, ze hadden nog samen in het eerste gespeeld. De man was toen stapelverliefd geweest op Toos, Thijs was nog steeds blij dat zij Theo had laten staan en voor hem had gekozen. Hij had zich vaak afgevraagd waar hij die onverbidelijke liefde aan te danken had. En of zij niet meer had verdiend dan wat hij haar uiteindelijk had kunnen bieden.

Theo was uitgegroeid tot een echte ondernemer, de enige die het dorp bezat. Op eigen kracht had hij het krakkemikkige tapijtfabriekje halverwege de polder omgebouwd tot de firma die het was geworden. Toen hij in de gaten kreeg dat de EU ging uitbreiden en Oost-Europa een stuk goedkoper kon produceren, was hij ook begonnen met de invoer van producten. Zijn zoon was geboren in een gespreid bedje, met een gouden lepel in zijn bek.

Thijs had Junior – nadat zijn moeder zo over hem sprak, noemde iedereen hem zo – nog in het elftal

gehad toen zijn eigen Fred nog speelde. Het was niet veel en dat zou het ook niet worden. Kon trouwens ook moeilijk anders met zo'n moeder. Die was vooral mooi, maar had een slap karakter. Dat had hij nooit helemaal begrepen van Theo. Hoe die daar was ingetrapt . Zeker later, toen haar schoonheid wat verwelkte, kon ze niet aan Toos tippen. Nu was Junior voorzitter en had hij geld van het bedrijf in de club gepompt. Op de borden stond DAALMEIER TAPIJTEN en ook de kantine was herdoopt. Het eerste elftal speelde niet langer in de vertrouwde geel-zwarte shirts, maar was gehuld in een ontwerp van een paar stadse types met een verwijfde smaak. Iets met violette ruitjes; ze hadden er nog net geen bloemetjes in verweven. Toos was daar zo kwaad over geweest dat ze de kantine had opgezegd. Maar ze waren wel twee keer achter elkaar gepromoveerd en dat vonden de meeste 'fans' belangrijker.

Een mooie boel was het geworden! Vreemde kerels met een grote mond aan de bar en zonnebankvrouwen met tatoeages tot achter hun oren. Met twee handen bitterballen eten. Nog nooit een bal goed geraakt maar wel met een grote waffel over strategie en tactiek praten. Dikke auto's die ze dwars op de parkeerplaats ploften en te lamleendig om zelfs maar een net op te hangen. Om over het trekken van krijtlijnen of het schrobben van de kleedkamers niet te spreken.

Gelukkig waren ze niet allemaal zo. Thijs' goede vriend Kees Roos en Noor, die de bar van Toos had overgenomen, waren uit het goede hout gesneden. En natuurlijk had hij zijn derde elftal. Prima krachten. Alleen jammer van die laatste goal.

In de struiken hoorde hij Belle schel blaffen. Dat was meestal het teken dat ze de jacht had opgegeven en ze haar beoogde vijand nog even lafhartigheid wilde verwijten. Hij kon het die katten – meestal waren het katten, maar ze beproefde haar geluk ook op ander ongedierte of op vogels – niet kwalijk nemen. Belle was een furieuze jager, nergens bang voor. Behalve als het grote witte honden met veel haar betrof. Een soort Verschrikkelijke Sneeuwmannen. Daar kon ze niet tegen.

'Ga je mee naar huis,' riep hij en ze kwispelde hem toe. Het leven was goed. Jammer dat ze vandaag niet hadden gewonnen. Ach, dacht hij, je moet altijd wat te wensen overhouden. Gelukkig had ADO vandaag niet verloren. Zoals die Jansma het had gezegd: het is een totaal onschuldige club, want ze winnen nooit wat. 'Het leven is zwaar voor iemand met een groen-geel hart, Belle.' Hij lijnde haar aan en samen sjokten ze naar huis. Nog een kop thee en dan naar bed.

2 Lieve jongens

‘Het zijn lieve jongens,’ zei Thijs. Zijn buurman knikte. Ze hadden beiden hun gras gemaaid, het was een terugkerende plicht die ze meestal samen uitvoerden. Toos zette vroeger altijd thee, die Sjon en hij dan opdronken bij het hek. Sjons Nel – ‘de buuf’ zoals hij haar altijd noemde – had dat zonder iets te zeggen overgenomen. Ze woonden al zeker twintig jaar naast elkaar en hadden lief en leed gedeeld.

‘Het is een vriendenteam,’ legde Thijs uit, ‘ijzersterk in de kledkamer en in de kantine. De meesten zitten al vanaf de lagere school bij elkaar in het elftal. Een paar zijn eigenlijk te goed voor het derde. Die hadden wel in het eerste kunnen spelen, maar ze wilden met hun maten blijven voetballen. Maar sommigen weten niet wat het verschil is tussen hun linker- en rechterbeen. En trainen doen ze alleen met de rechterarm, om het bier naar de juiste hoogte te tillen.’

‘Toen ik nog les gaf,’ zei Thijs, ‘veroorzaakten ze nooit problemen. Geldt trouwens ook voor een paar van hun vriendinnen. Franke bijvoorbeeld – dat is het meisje van mijn aanvoerder Ben – gaf ik nog gymles in groep vijf en zes. Ik weet nog hoe ik haar snikkend achter het fietsenhok aantrof toen haar oma was overleden.’

Hij bestudeerde de rododendron. ‘Hij staat er weer mooi bij,’ volgde de buurman zijn blik, maar Thijs liet zich niet afleiden. ‘Een paar weken geleden vroegen ze of ik elftalleider wilde worden.’ Sjon glimlachte. ‘Die hadden ze toch helemaal niet nodig?’ ‘Nee, absoluut niet, maar ze wilden aardig zijn. Het was wel mooi hoe ze het vroegen. Er kwam een hele delegatie, ik geloof dat ze er allemaal waren. Zelfs Dikke Goof, en die komt eigenlijk nooit in de kantine.’

‘Dat is toch een biker?’ vroeg Sjon. ‘Zeker weten,’ antwoordde Thijs. ‘Ruwe bolster, gouden hart. Ze stonden om me heen en zeiden: je moet ons helpen. We hebben straks gegarandeerd zes punten aftrek omdat we de formulieren niet op tijd inleveren. Als jij nou elftalleider wordt, worden wij kampioen. Beloven we je. Ik protesteerde: jullie kunnen best zonder me. Maar ze wuifden dat weg. En toen zei die Dikke: ik kom je voor elke uitwedstrijd ophalen en dan mag je achter op de motor.’

‘Is dat waar, van die puntenaftrek?’ vroeg Sjon. ‘Niets wat die gasten je vertellen is waar.’ ‘Moet je nog wat dóén?’ vroeg Sjon.

‘Nou, eigenlijk nauwelijks. De wedstrijdformulieren en de spelerskaarten, dat soort spul. En dan de scheids een hand geven en soms vlaggen als we maar met zijn elven zijn.’ Er trok een lachje over zijn gezicht. ‘En ik bespreek in de kleedkamer de strategie. Dan luisteren

ze ernstig, maar het stelt natuurlijk niets voor. Ze voetballen al jaren in dezelfde opstelling.’

‘In de pauze houd ik een analyse. Nou ja, zolang ze me niet onderbreken en grappen maken. Van de week legde ik uit dat ze meer over rechts moesten spelen, omdat daar bij de tegenpartij een lamme stond. En elke wedstrijd benadruk ik op hun verzoek dat Henk – dat is een van onze centrale verdedigers – niet als een blinde naar voren moet rennen. Die jongen is gek op de bal en een paar keer per wedstrijd wil hij even indruk maken.’

‘We hebben afgelopen zondag ook ontzettend gelachen. Het bestuur had besloten dat er nieuwe elftalfoto’s in de kantine moesten komen en toen heb ik ze geleerd hoe je moet poseren. Je kent het wel. De achterhoede op de bank en de voorhoede staand erachter. Allemaal met de armen over elkaar en ernstig in de camera kijken. En de keeper natuurlijk languit op de grond, met de bal.’ Zijn ogen twinkelden. ‘We verkopen ze nu voor twee euro per stuk. En voor vijf euro krijg je er een met alle handtekeningen.’

Ze keken naar de Oost-Indische kers die mooi opbloeide. ‘Weet je,’ zei hij, ‘het vult mijn zondagen. Daar ging het ze ook om, volgens mij. Ze hebben me beloofd dat ik voor alle feestjes word uitgenodigd.’ Thijs inspecteerde het vogelhuisje, maar dat was dit jaar weer leeg.